

for vort, og dog ligger Kanada langt vanskeligere for Afsætningen end vi. Det er sagt af Kommissionærer og Folk, der have med Kødhandel at bestille, at vi med Letthed kunde hæve Prisen 10 Øre pr. Pund ved forbedrede Indretninger, navnlig af Skibene. Det er de sidste 10 Øre, der er Fortjenesten, det er de Millioner, der ofte gaa spildt, og som skulde gaa i Landmændenes Lommer. Der maa være bedre Indretninger i Skibene og bedre Forholdovre i England. Medens det maaske kan være godt for Flæsk og Smør, ere de Foranstaltninger, der ere trufne for Kødets Vedkommende, ganske utilstrækkelige. Kødet bæres op fra Skibet og slæbes hen ad Perronen, oplægges i ikke ventilerede Rum og bliver endelig under ret vanskelige Forhold kørt op paa det store Marked for at konkurrere med Kød fra alle andre Steder. Jeg vil haabe, at alle disse Forhold ville blive overvejede, og at der bliver gjort, hvad der kan gøres.

Vi have heller ikke Raad til at spare her i Danmark paa Bevillinger til Hedeplantninger og Mosekultur. Er Danmark blevet et lille Land, skulle vi sørge for, at der bliver gode Læforhold, og at de store Mosestrækninger, der ligge hen og ikke ere kultiverede, efterhaanden kunne blive kultiverede. Der er en Mængde Kvadratmil i Jylland, som kunde blive forvandlede til ret frugtbar Jord, naar man tager Videnskaben til Hjælp, idet man jo ved Tilsætning af kunstig Gødning ret hurtig kan forvandle et værdiløst Areal til frugtbar Jord. Jeg tør næsten ikke nævne Ordet Kommission, fordi det nævne alle, men det er dog et Spørgsmaal, om det ikke vilde være klogt at faa nedsat en Kommission, der kunde overveje, om vi ikke i de Tider, hvor Kullene blive vanskelige at faa, af vore store Mosestrækninger, f. Eks. den store Vildmose, kunde skabe en Tørveindustri og bagefter forvandle de mange Kvadratmile til frugtbar Jord, hvor mange kunde bo og bygge og frembringe større Værdier. Jeg udkaster denne Tanke: her er der ikke Raad til at spare. Jeg mener ogsaa, at der burde ydes Laan paa visse nærmere Betingelser til Folk, der ønske at opdyrke Moser. Der er Bestræbelser oppe i den Retning, som burde støttes, og jeg tror, det vilde være heldigt.

Vi have heller ikke Raad til at forsømme vort Fiskeri her i Danmark; det bør tværtimod støttes og have Tilskud. Danmark ligger saa heldigt som noget Land, omgivet af Vand paa mange Sider,

gennemskaaret af Bælte og Sunde, og med vore nordlige Bilande til Hjælp have vi al Udsigt til at drive et rigt Fiskeri. Selv om Landet er lille, kunne vi dog ad den Vej hente Rigdomskilder, skabe ny Værdier; det er noget, vi absolut bør tage op, og som vi bør støtte, alt hvad vi kunne. Selvfølgelig bør vi ogsaa støtte Søfart og Handel. Det var mig i Fjor eller i Forfjor en meget stor Tilfredsstillelse, da vi gave Tilskud til at udruste „Valkyrien“ for at støtte det østasiatiske Kompagni i dets Bestræbelser for at erhverve ny Forbindelser og et nyt Marked for Danmark. Det ere vi glade og stolte over, og det kan ogsaa til sin Tid blive os til Gavn og Fortjeneste. Men naar det er saaledes, synes jeg ogsaa, at vi bør tænke paa at forøge og udvide vor Handel paa andre Pladser.

I denne Forbindelse maa det saa være mig tilladt at sige, at jeg har meget vanskeligt ved at forstaa den Tanke, der har været oppe om at afstaa de vestindiske Besiddelser. Folk sige maaske, at paa de Pladser have vi ikke Raad til at skabe os nyt Marked og ny Forbindelser. Ja, det ligger maaske saaledes i Dag, men om nogle Aar kan det være, at det bliver nogle af de bedste Handelscentrer, og det vil da se underligt ud, at vi, naar vi have en Plads, hvor vore Skibe og vort Flag ere kendte, skulle afstaa dem. De Grunde, som skulde tale for Afstaaelsen, turde være ret falske. Der er for det første den, at disse Besiddelser have kostet os mange Penge, at vi have mange Penge til gode. At de i sin Tid kom til at skyldte os Penge, var aldeles hen i det blaa, uden nogen Grund. Det er en af de Fortidens Synder, som den daværende Finansminister maa bære Ansvar for. Naar han selv uden Rigsdagens Samtykke, og uden at der var Trang til det, sendte en Mængde Penge derover, er det en Ulykke, der er sket den Gang, og som han maa bære Skylden for, men som Fremtiden ikke bør lide under. Sagen er den, at der var slet ikke Tale om Trang derovre. De vestindiske Plantageejere have Aar for Aar kunnet have Overskud af deres Plantager; naar man undtager et Aar som 1893, vil vist ingen turde vove at sige, at de ikke have haft Overskud. Det er der vist ingen af de danske Gaardmænd, som kan sige. Og selv i disse Aar have de Overskud derovre, og saa kunde vel mange danske Landmænd sige: Vi kunne ikke med den bedste Flid og Dygtighed skaffe et Overskud af vore Ejendomme, hvorfor skulle vi saa hjælpe her? Det var den gamle Spekula-